

ရုံဒူးခေါ်တောင်သားလူမျိုး

ထီလာစိုးမြင့်ထယ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသည် သွေးရင်းသားရင်းများဖြစ်ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများဖြင့် စုစည်းထားသော နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယားအစရှိသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအကြောင်းကိုကား လူသိများလှပေသည်။

အချို့တိုင်းရင်းသားများသည် လူဦးနည်းပါးခြင်း၊ တောတောင်ထူထပ်၍ လမ်းပန်းခရီးခက်ခဲခြင်း၊ ရိုးရာဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်မှုမရှိခြင်း စသည့်အကြောင်းများကြောင့် လူသိနည်းကြသည်။ နည်းဆို အချို့မှာ ကြားဘူးသည်ပင် မရှိချေ။

"ရုံး"လူမျိုးများဟုပြောလျှင် ကြားဘူးသူရှားပါသည်။ ထို့ပြင် "တောင်သား"လူမျိုးများဟုပြောပြန်လျှင်လည်း ခေါင်းခါပြဲကြသည်။

ရုံးခေါ်တောင်သားလူမျိုးများ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း၌ ရှိနေကြောင်းကို စာရေးသူလည်း ယောနယ်ရောက်မှ တွေ့ဘူးကြုံဘူး မှတ်ရဘူးပါသည်။

တောင်သားလူမျိုးများကို ပခုက္ကူခရိုင် ဆောမြို့နယ်၊ ထီးလင်းမြို့နယ်နှင့်မင်းဘူးခရိုင် စေတုတ္တရာမြို့နယ်များတွင် အများအပြား တွေ့ရှိရသည်။

"ရုံး"အမည်မှာ တောင်သားစကားဖြစ်ပြီး မြန်မာလို "ပြေးဝင်လာသူများ"ဟုအဓိပ္ပာယ်ရ၏။ "တောင်သား"ဟူသောအမည်မှာ တောင်ပေါ်တောင်ကြားနေသူများဖြစ်၍ တောင်သားဟုခွဲခြားခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်အရပ်က ပြေးဝင်လာကြသနည်း။ မည်သည့်အတွက် တောင်ပေါ်တောင်ကြားဒေသတွင် နေကြသနည်းစသည်တို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာကြည့်ပါသည်။

အောက်မှာ သရေခေတ္တရာ(ပြည်) အထက်မှာ ရွှေဘိုနယ်အထိ မိုင်ပေါင်း ၃၅၀ ကျော်ပတ်ပတ်လည် ကျယ်ပြန့်ခဲ့သော ပျူတို့နယ် ပျူတို့ခေတ်တွင် ပုန်တောင် ပုန်ညာတောင် အနောက်တလွှား(ယခုတောင်သားလူမျိုးများ နေထိုင်ရာဒေသ)တွင် ချင်းလူမျိုးများသာ နေထိုင်ကြသေး၏။

အေဒီ ၈၃၂-ခုနှစ်တွင် နန်ချောင်ပြည်က ပျူတို့အား စစ်ပြု၍ စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာကြသဖြင့် ပျူလူမျိုးတို့ ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားကြရသည်။ အချို့ကို နန်ချိုသျှမ်းတို့ကပါ လိုက်လံစစ်ပြုကြပြန်သဖြင့် ပြေးပြီးရင်း ပြေးကြရာမှ ပုန်တောင်ပုန်ညာ တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဆောမြို့နယ်၊ ထီးလင်းမြို့နယ်၊ စေတုတ္တရာမြို့နယ်များသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ချင်းတို့က ၎င်းတို့ကို "ဒုံကီး"(ပြေးဝင်လာသူများ)ဟုသမုတ်လိုက်သဖြင့် ပျူတို့ကလည်း မိမိတို့ကိုယ်ကို "ရုံး"(ပြေးဝင်လာသူများ)ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။ မြန်မာအနွယ်ဝင် ယောလူမျိုးများက နောက်မှရောက်လာသောပျူတို့သည် တောင်ပေါ်တောင်ကြားဒေသတွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်၍ "တောင်သား"လူမျိုးဟု ခွဲခြားခေါ်ဆိုကြလေသည်။

တောင်သားလူမျိုးများသည် သန်မာတောင့်တင်း၍ တုတ်ခိုင်ပြီး အရပ်အနည်းငယ် ပု၏။ မျက်နှာ
 ဝိုင်း၍ ခြေသလုံးကြွက်သား ကြီးထွား၏။ အသားအရေ ဖြူဝါဝါရှိပြီး မျက်စိတွင် မျက်ရစ်မရှိ၊ အေးချမ်းစွာ
 နေတတ်ပြီး ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသောလူမျိုးများ ဖြစ်၏။

ဘာသာစကား

တောင်သားလူမျိုးတို့၏သီးခြားဘာသာစကား ရှိ၏။ စကားသံသည် ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့်
 လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကို ရောက်စေ၏။ တောင်သားစကားကို ယနေ့တိုင် တွင်ကျယ်စွာ ပြောဆိုသုံးစွဲနေကြသည်။
 ၎င်းတို့၏စကားသံသည် ရကောက်ကို (Ra)လျှာလိပ်၍ ရခိုင်သံကဲ့သို့ အသံထွက်ပြီး အက္ခရာစာလုံးနှစ်လုံး၏
 အသံထွက်ကို တလုံးစီ မထွက်ဆိုပဲ တပြိုင်နက် ထွက်ဆိုရသည်လည်း ရှိ၏။ လေယူလေသိမ်း ဆောင့်အောင့်
 ထွက်လာသဖြင့် နားထောင်ရသည်မှာ ဆန်းပြားလှ၏။ တောင်သားတို့၏စကားသံများကို မြန်မာစာဖြင့် ရေး
 ပြရန် မလွယ်ကူချေ။

တောင်သားလူမျိုးများသည် ချိုးချင်း၊ အူးပူချင်း၊ ယော၊ မြန်မာစသည့်တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများနှင့်
 ဒွေးရောယှက်တင် နေထိုင်လာကြသဖြင့် သွေးရင်းသားရင်းညီရင်းအစ်ကိုများသဖွယ် ဖြစ်လာပြီး ဘာသာ
 စကားများလည်း ရောယှက်ပေါင်းစပ် တူညီလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့စကားများ တူညီသလို လုံးဝမတူ
 သောစကားများလည်း အမြောက်အမြား ရှိပေသည်။

ဥပမာ-

မြန်မာ

အသီး

ရေ

မျက်စိ

နား

ဆံပင်

လက်

ဝမ်းဘိုက်

သေသည်

ခရမ်းသီး

ငှက်ပျောသီး

ဆန်

၂

တောင်သား

ထယ်

တို့

မိမူ

နော်

ဆမိင်

ကွက်

ဝင်း

အရိုး

ဘွက်ဘွန်းထယ်

ပန်းရှိထယ်

သသိုင်း

နို

ချင်း

ထေ

တို့

မိအို

နာ

လုပ်မူ

ကွက်

ပွေး

ရှိုးကီး

ဘွက်ဘွန်းထေ

ပန်းရှိထေ

သန်

နို

၃	ထုံး	ထုံး
၄	ဖလီ	ဖလီ
ကြောင်	မြီ	မိ

အချို့သော တောင်သားစကားများသည် မြန်မာစကားနှင့်လုံးဝထပ်တူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။
ဥပမာ-

မြန်မာ	တောင်သား
ပခုံး	ပခုံး
လက်မ	လက်မ
လင်ဗန်း	လင်ဗန်း(လင်ပန်း)
ပန်းကန်	ပန်းကန်(ပန်ကန်)
အုန်း	အုန်း
မန်ကျည်း	မန်ကျည်း

ဘုန်းကြီး	ဘုန်းကြီး(တို့ခံ)
-----------	-------------------

တောင်သားစာပေဟူ၍ မရှိပေ။

ဂီတ

တောင်သားတို့၏ ရှေးရိုးရာဂီတမှ တီးခတ်ရသောတူရိယာပစ္စည်းများမှာ-

- (၁) စည်ရှည်ကြီး ၂-လုံး
- (၂) မောင်းကြီး ၇-လုံး
- (၃) ပုလွေ တပေါက်ဖွင့် ၁-လုံး
- (၄) လင်းကွင်း ၁-စုံ
- (၅) ဝါးလက်ခုပ် စသည်တို့ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ တီးမှုတ်လေ့ရှိကြသည်မှာ မောင်းကြီး ၇-လုံးကို အသံစဉ်ကြီးငယ် အလိုက် ခုံးတိုက်အောင် တီးရသည်။ ကြိုးတပ်တူရိယာဟူ၍ မရှိပေ။

တောင်သားသီချင်းဟူ၍ သီးခြားမတွေ့ရဘဲ မြန်မာတေးသီချင်းသွားကို တောင်သားဘာသာဖြင့် သီကုံးဖွဲ့ဆိုထားသော တေးသီချင်းအများအပြား တွေ့ရှိရသည်။

အက

တောင်သားအကဟူ၍လည်း သီးခြား မရှိပေ။

အလုပ်အကိုင်

တောင်သားလူမျိုးတို့သည် တောင်ယာလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ တောင်ကြားဒေသချောင်းကမ်းပါးတွင် ရေ သွင်းလယ်စိုက်ပျိုးခြင်းများဖြင့် အသက်မွေးကြ၏။ တောင်ယာတွင် စပါး၊ ပြောင်း၊ ဆတ်စသည့်သီးနှံများကို လက်ဖြင့် ပက်ကြဲစိုက်လေ့ရှိ၏။ ဗူး၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်၊ သခွားစသည်များကိုလည်း တောင်ယာနှင့်ရော၍ စိုက်ကြ၏ ကျွဲနွားဝက်ကြက်များလည်း တအိမ်စီတွင် နိုင်သမျှ မွေးမြူလေ့ရှိကြ၏။

တောင်သားလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မဲပင်မှမဲရွက်များကို ခူး၍ ယောမဲနယ်ပြုလုပ်ပြီး ဝါချည် များ ပိုးချည်များကို စိမ်၍ အရောင်ဆိုးပြီး ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်ဝတ်ဆင်ကြ၏။ တောင်း၊ ပလုံးများ ကိုယ်တိုင် ရက်လုပ်သုံးစွဲကြသည်။

တောင်သားလူမျိုးတို့သည် စုစည်းမှုရှိပြီး အအုပ်အစုနှင့်နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ တောင်သားလူမျိုး များချည်း စုပေါင်းရွာတည်နေကြသော တောင်သားရွာများကို အများအပြားတွေ့ရ၏။ တောင်သားရွာနာမည် များ(ဆောမြို့နယ်)မှာ ကြီး၊ နော်၊ လယ်ဆောမိအယ်၊ ရသာ၊ နသို၊ ပိန္နဲ၊ ရေရှင်၊ တောင့်တက်၊ ပြင်လယ်၊ ကံ ကြီး၊ ကြံတော၊ ရင့်ရဲ၊ ပေါက်ခေါင်း၊ ကျောက်ထု၊ ငလွန်း၊ ကျောက်စစ်၊ ကံချောင်း၊ ငှက်ချောင်း၊ စံ၊ တေး၊ ပန်း ဆန်စသည်တို့ဖြစ်၏။

တောင်သားလူမျိုးတို့သည် စုပေါင်းနေထိုင်ပြီး သည်းခံတတ်ကြ၏။ တအိမ်တည်းတွင် ညီ၊ အစ်ကို၊ မောင်၊ နှမ၊ မိဘ၊ လင်မယား၊ ချွေးမ၊ သမက်စသည်ဖြင့် အိမ်ထောင် ၃-ခုမှ ၄-ခုအထိ စုပေါင်းနေထိုင် စုပေါင်း တောင်ယာလုပ်၍ နေတတ်ကြ၏။

၎င်းတို့၏အိမ်ကို ခြေတံမြင့်မြင့် ဆောက်ကြပြီး အိမ်နောက်ဖေးတွင် လှေကားတခုထားရှိ၏။ အရေး ပေါ်ရှိက အသုံးပြုရန် ဖြစ်သည်ဆို၏။ အိမ်ဆောက်ရာတွင် ထုတ်၊ လျှောက်ကို သံနှင့်မရိုက်ဘဲ အပေါက် ဖောက်၍ စွပ်သည်။

အမွေဆက်ခံမှု

တောင်သားလူမျိုးတို့အရိုက်အရာ ဆက်ခံရာတွင် သားအကြီးက အဘအရိုက်အရာကို ဆက်ခံရ၏။ သမီးက လုံးဝဆက်ခံခွင့်မရှိပေ။ သားအကြီးဆုံးမရှိက သားငယ်စဉ်လိုက် ဆက်ခံရ၏။ သားတယောက်မှ မရှိ က သမီးအကြီးဆုံး၏ယောက်ျားက ဆက်ခံရသည်။ သားသမီးမရှိက ညီ၊ ညီမရှိက အစ်မ၏ယောက်ျားက ဆက်ခံရ၏။ အရိုက်အရာဆက်ခံရာတွင် တောင်သားအမျိုးသမီးများ၌ လုံးဝအခွင့်အရေး မရှိပေ။

အမွေဆက်ခံရာတွင်လည်း သမီးမှာ အဝတ်နှင့်လက်ဝတ်လက်စားမှလွဲ၍ အခြားဘာမှအမွေမခံရပေ။ အကောင်းဆုံးအမွေဖြစ်သည့်မြင်း၊ နွားကိုသာ အကြီးအား မိဘကို အနစ်နာခံရသည့်အတွက် ပေးပြီး ကျန် ပစ္စည်းများကို သားအားလုံးသို့ ညီမျှစွာ ခွဲဝေပေး၏။

ဆင်ယင်ထုံးဖြူမှု

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ယောက်ျားများသည် တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့်ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ထိုးကွင်း ထိုးခြင်း၊ ရောင်တစောင်းထုံးခြင်းဖြင့် ရှေးမြန်မာများကဲ့သို့ ဆင်ယင်သည်။ မိန်းကလေးများ ရင်ဘတ်ကို တဘက်ပုဝါ(တောင်ရှည်ငယ်)စည်း၍ "အီန"ခေါ် ပိတ်ဖြူထဘီကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ "ကြေးသီ"ခေါ် ခါးပတ်တွင် ဘောငွေတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ပြီး ခါး၌ ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ပုတီးစေ့များ ဝတ်ဆင်၍ ဆံပင်ကို တပတ်လျှိုထုံးကြသည်။ ယခု ဤဝတ်စားမှုများ ပပျော်နေပြီး မြန်မာများကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်နေကြပြီကို တွေ့ရ၏။

လူပျိုလှည့်ခြင်း

လူပျိုလှည့်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယောက်ျားကလေးက သမီးထံ အလည်လာလျှင် မိဘများက ရှောင်ပေးရသည်။ လက်ဆုံထောင်းရာတွင်လည်းကောင်း၊ မောင်းထောင်းရာတွင်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး ယက်ကန်းရက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေး ဗိုင်းငင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားကလေးက လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။ လူပျိုတဦး လည်ပတ်နေသောအပျိုကို အခြားလူပျိုတဦးကမှ မလည်ကြချေ။ လည်မိပါကလည်း မိန်းကလေးက ပါးနပ်စွာ ပြန်လွှတ်လေ့ရှိသည်။

ရွာတွင် လူပျိုအသင်းနှင့်အပျိုအသင်းဟူ၍ ဖွဲ့ထားလေ့ရှိပြီး အခြားရွာမှ လူပျိုတဦးက ရွာတရွာသို့ အပျိုလာပိုးက ရှေးဦးစွာ လူပျိုအသင်းခေါင်းဆောင်ထံ ခွင့်ပန်ပြီးမှ လည်ရသည်။ တောင်သားတို့၏လူပျိုအပျိုအသင်းများသည် ချစ်ခင်စည်းလုံး ညီညွတ်ကြသည်။

လူပျိုအပျိုတို့ကို နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောတူနေကြလျှင် လူပျိုမိဘက အပျိုကို အိမ်ခေါ်ယူ၍ လူပျိုနှင့်အပျိုကို အခန်းတွင်း(၇)ရက် တံခါးပိတ်ပေးသည်။ (၇)ရက်ပြည့်ပြီးသော် တံခါးဖွင့်ပေးလျက် အပျိုကို မနေချင်ပြန်နိုင်ကြောင်း၊ နေလိုက နေနိုင်ကြောင်း ပြော၏။ ပြီးမှ နှစ်ဖက်မိဘတို့က မင်္ဂလာဆောင်ပေးကြသည်။ ထို့ပြင် အပျိုကို လူပျိုက အမှန်းအထား ရတနာတခုခု ပေးထားရသည်။ ၃-နှစ်အထိ ကြာသည်ဆို၏။ ထိုအချိန်အတွင်း လူပျိုက ပျက်ကွက်လျှင် မှန်းထားသော ရတနာအဆုံးခံရသည်။ အပျိုက ပျက်ကွက်လျှင် ရတနာ၏ ၂-ဆ ပြန်လျော်ရသည်ဟုသိရသည်။

လက်ထပ်ခြင်း

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွင် ရန်ဖြစ်ခဲ့က ရန်ဖြစ်သူ ၂-ဦးကို အမင်္ဂလပြုသည်ဖြစ်၍ မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်အားလုံးလျော်ပေးရသည်။ ရန်ပွဲတွင် တတောင်ဆစ်နှင့်ထိုးမိကြိတ်မိပါက တချက်ထိုးလျှင် ၁၀-ကျပ်စီ လျော်ကြေးပေးရသည်။ သတို့သမီးနှင့်သတို့သားတို့အိမ်ရောက်သောအခါ ကြက်တကောင် ခေါင်းတလုံးဖြင့် ကြက်ပါးစပ်ကို ဂျိုး၍ ထွက်သောသွေးကို သတို့သမီး သတို့သားတို့၏နှာခေါင်းရိုးတွင် သုတ်လိမ်းရသည်။ အမိပ္ပယ်မှာ ငါတို့နှင့်တသွေးတသားတည်း စိတ်ဝမ်းမကွဲတော့ပါ။ အရှင်ခင်ပွန်းနတ်(အိမ်ရှေ့နတ်)၏ကျေးကျွန်တယောက်တိုးပါပြီဟု တိုင်တည်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

လင်မယားကွာရှင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကွာရှင်းလိုသူက အဝတ်တထည် ကိုယ်တခုနှင့်အိမ်မှဆင်းလျှင် အချိန်မရွေး ကွာနိုင်သည်။ သားသမီးများကို မိန်းကလေးကသာ တာဝန်ယူရသည်။ မယားကြီး မယားငယ်ဟူ၍ မရှိ၊ တလင် တမယားသာ ကျင့်သုံးကြ၏။

ကိုယ်ဝန်မွေးမည့်လဆန်း ၁-ရက်နေ့တွင် မိုးနတ်ကို ဆန်၊ ငှက်ပျော၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းရာများဖြင့် ပသ လေ့ရှိ၏။ မိန်းမမီးနေရန် ထင်းကို မိမိယောက်ျားက ရှာကြံထမ်းပေးရသည်။ အခြားလူကို ခိုင်းလေ့မရှိချေ။

အသုဘအခမ်းအနား

ယောက်ျားသေက ညာဘက်စောင်း၍လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးသေက ဘယ်ဘက်စောင်း၍လည်း ကောင်း၊ တွင်းထဲ မြှုပ်လေ့ရှိ၏။ အသုဘပို့သူများသည် အပြန်တွင် အသုဘအိမ်သို့ပြန်လာပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးမှ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရသည်။ မကောင်းသောဥပါဒ်များ မိမိအိမ်မပါရန်ဟုဆိုသည်။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တောင်သားလူမျိုးများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်နတ်ကိုးကွယ်ကြ၏။

ဗေဒင်ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ တောင်သားလူမျိုးတို့တွင် နတ်ဆရာ(ဝါ)နတ်ဝင်(ယောက်ျား)တို့ ရှိကြ သည်။ (ပဆန်း)နတ်ပသမှုဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံရှိကြသည်။ (တောင်သားလူမျိုးများ၏စွဲလမ်းယုံကြည်မှုများ အကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်က သီးသန့်ဆောင်းပါးတစောင် ရေးသားတင်ပြပါဦးမည်)

တောင်သားလူမျိုးတို့တွင် ရိုးရာပုံပြင်များ ရှိ၏။ ထိုပုံပြင်များတွင် တောင်သားလူမျိုးများ ပျူခေတ်မှ စတင်နေထိုင်လာကြပုံ၊ ရွှေပြောင်းရောက်ရှိပုံ၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၃၉-ခုနှစ်တွင် ဆောမြို့နယ်မှာ အခြေတကျနေထိုင်ကြပုံ၊ မင်းဆွစိုးမျိုးဖြစ်၍ ယောက်ျားများ တောင်ရှည်ဝတ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ကြပုံ၊ မိန်းက လေးများ မြပုဝါ ရင်မှာဆည်း၍ ပိတ်ဖြူထမိတ်ကြပုံ၊ မင်းမျိုးဖြစ်၍ အိမ်လှေကားဦးတိုက်ထောင်ရပုံ၊ သေ သော် အလောင်းစင်တင်ရပုံ စသည်များ ဖော်ပြထား၏။

ယနေ့ တောင်သားလူမျိုးများသည် ချင်း၊ ယောသား၊ မြန်မာများနှင့်ဒွေးရောယှက်တင် ပေါင်းစပ်နေ ထိုင်လာကြသဖြင့် တောင်သားစကားမှလွဲ၍ ကျန်လေ့ထုံးစံများ တဖြည်းဖြည်း ပပျောက်လာပြီး မြန်မာကဲ့ သို့ ဝတ်စားနေထိုင်လာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြည်ထောင်စုနေ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်အဖြစ် တောင်သားလူ မျိုးများလည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြရလေပြီ။

တောင်သားသမိုင်းကို တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုချင်း ချစ်ကြည်ရေးမူအရ ပြည်ထောင်စုသားတို့ သိရှိ လေ့လာနိုင်ရန် စာပေမှတ်တမ်းရေးသားပြုစုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

ထီလာစိုးမြင့်ထယ်

မှတ်ချက်။ ။ ၁၉၇၁-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အမှတ်(၁၂၈)ထုတ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၁၉-၂၂)ထိ၌ လာရှိသော ဆောင်းပါးကို ပြန်လည်၍ စာစီရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။